

Dušan Ludvik

OSTRICE

Preveč idej za mladež! Kol podstavi, čezenj padeš.
 Imaš prav, literarna Mačkica, krempljata Tačkica:
 pri nas kultura je nor cirkus, v njej so trhli tempeljni,
 tja prideš le s ta pravo farbo, kvečjemu še s krempljnji.

Ni jim bilo dovolj, da so čez noč postali glavni,
 zalezli so se še v kulturo, da bili bi slavni.
 In trend se nadaljuje – v odločitvi *pamet: žamet*
 so razgrabili žamet, nam pa bi solili pamet.

Ni vedno nujno, včasih pa je smrtno res,
 kdor tveži o sebi: *sem kulturen* – je čez les.
 Pa vendar, kdor ministrstvo ukini bi kulturi,
 bi dal dokaz, da uspevati ne dá se v sinekuri.

Imamo odštékane, živahne, sladke in osladne,
 pa tudi gabre imamo: bele, črne in navadne
 za obličje in cepce, za oslovska sedla iz Istre,
 vendar samo v Ljubljani iz gabrov delajo ministre.

Stari Ljubljančani vedo: najnižja kranjsčina
 bila je govornica prógarjev – *štokglájzerščina*.
 Se le naključno asonira z njo ljubljánščina,
 ki vsa pravila so ji pišmeuh – *školčgaberščina*...

Da bo natočil čiste vode od izvira.
 Pedantnež vpraša ga: „Ja kje pa ta izvira?“
 »V najglobljem dnu marksističnega izročila.«
 Kako do tja? Pa oslom menda niso zrasla krila?

Kralj Mitridates je kar dvaindvajset znal jezikov.
 Kaj to pomeni v času tesnih medsebojnih stikov,

vé najbolj On, ki izoliran čuti se tepenega,
saj govori le Marxov jezik, tujih pa nobenega.

Prejšnji predsednik CK ZKS, zdaj šef države,
o škofu Slomšku škofom pridigal je v duhu sprave.
In že gre glas v deveto vas: kaj pa je zdaj ta špas?
Je novi zagovornik? Ali stari volk spokornik?

Kaj na »Sodobnosti« je tisto nesodobno?
Da *izhaja redno*, da njen krog *sodobno ustvarja*.
Ja kaj pa je na njej *sodobno*, vprašam zlobno,
pač to, da *ne plačuje redno* honorarja.

Ob rojstvu manjkale so le še noše in pa meh.
Od čiste dediščine, ki jo Vodnik je zapustil,
ostalo je ime, od Bleiweisa tiskarski ceh,
nov je le PAURSKI okus. – Se boš o vsem širokoustil?

Slovenec svojčas je na limance lovil kaline.
»Slovenec«, v času suše prepotraben naročnine,
pogrunta novo finto: ZA POLLETNO NAROČILO
PRENOSNI RADIJSKI SPREJEMNIK daje ZA DARILO...
Iz reklamnega letaka »Slovenca« (oktobra 1992).

V *starem* »Slovcu« lej kulturno stran T. Debeljaka,
tam našel bi od vseh zvrsti najzlahotnejših primerkov.
V *novem* »Slovcu« pa naš folk omledna godlja čaka,
manjka mu šunk, klobas, predvsem pa okusnejših oc**VIRK**ov.

Neki naš časnik ima prilogo v megalomanski množinski obliki »Sobotna branja«.
Resda danes kar povprek kršimo staro, dobro pravilo, vendar se po Brezniku
»glagolniki rabijo le v ednini« (1934, § 132).

Od *brati* pride *branje*, kot od *sрати* (oprosti!) *sranje* –
zgolj SINGULAR (!), pa najsi ves svet bere in ga serje.
Če so »Sobotna branja« res le ena sama sranja,
kaj je potem On, ki ta branja spravlja na papirje?

Značilno za naš čas: vsak drugi že koti »spomine«,
to komaj prebavljivo snov. Čemu bi kdo jo žvečil,
če ne zato, da *svoj osebni prav* bi ovekovečil.
Raje iz dreka reši rod, ki vanj vse globlje rine.
Ob izidu Ruplove »Skrivnost države«.